



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 385/2010-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť E. T., B., zastúpenej advokátkou JUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co 395/09 z 18. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. mája 2010 doručená sťažnosť E. T., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co 395/09 z 18. februára 2010.

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«Ja sťažovateľka som podala ako navrhovateľka na Okresnom súde v Brezne návrh zo dňa 31.8.2006, ktorým som sa domáhala, aby súd určil, že Zmluva o pôžičke uzavretá medzi veriteľom ako odporcom 1 / O. G.,..., trvalé bytom B. a dlžníkom ako mnou navrhovateľkou 1/ E. T.,..., trvalé bytom B. uzavretá dňa 14.5.2002, je absolútne neplatná a zároveň, aby určil, že Záložná zmluva V 1782/2002 uzavretá medzi záložným veriteľom ako odporcom 1/ O. G.,..., trvalé bytom B. (ďalej len „odporca“ v príslušnom gramatickom tvare) a záložcom ako navrhovateľkou 1/ E. T.,..., trvalé bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“ v príslušnom gramatickom tvare) uzavretá dňa 14.5.2002, je absolútne neplatná.

Konanie bolo vedené na Okresnom súde v Brezne pod spis.zn. 4C 198/2006.

Východiskom skutkového stavu pre konanie bolo, že dňa 14. mája 2002 som s odporcom mala uzavrieť záložnú zmluvu V 1782/2002. Na základe tejto zmluvy som ja ako výlučná vlastníčka nehnuteľností byt č.16 na 3. poschodí obytného domu súpis, číslo 1637 postavený na pare. č. 1066/2/1, vchod č. 24, na ul. ..., B. a spoluvlastnícky podiel k pozemku parc.č. 1066/2/1 zast. plochy o výmere 1319 m², parc.č. 1066/2/2 ostatné plochy o výmere 72 m² vo veľkosti 8426/416943 vedených zapísaných na LV č. 5080, pre kat.úz. B., dala tieto odporcovi ako záložnému veriteľovi do zálohu. Zmluva bola uzatvorená v súvislosti so Zmluvou o pôžičke, na základe ktorej mi mal odporca ako veriteľ požičať sumu 800.000,-Sk. Záložné právo k predmetným nehnuteľnostiam sa zriadilo vo výške 800.000,-Sk ako prostriedok na zabezpečenie poskytnutej pôžičky. Podľa zmluvy o pôžičke som mala pôžičku vrátiť odporcovi - veriteľovi O. G. najneskôr dňa 14.11.2002, inak by odporca ako záložný veriteľ mohol realizovať záložné právo.

V priebehu celého prvostupňového konania som sa ja snažila preukázať, že ja som tak Zmluvu o pôžičke ako ani Záložnú zmluvu na jej zabezpečenie nikdy nemala v úmysle uzavrieť. Rovnako mne nikdy neboli vyplatené peniaze, ktoré mali byť predmetom pôžičky.

Predmetné zmluvy som síce vlastnoručne podpísala, avšak z toho dôvodu, že môj vtedajší druh a otec môjho maloletého dieťaťa M. Š., F., t.č. na adrese B. ma donútil k podpisu týchto zmlúv. ...

Ja som sa snažila v prvostupňovom konaní preukázať, že k uzatvoreniu oboch zmlúv som bola donútená psychickým nátlakom M. Š. V tom zmysle vypovedali svedkyne S., R. a S. Je z môjho pohľadu úplne samozrejmé, že M. Š. na priamu otázku súdu či sa mi nejakým

spôsobom vyhrážal v prípade neuzavretia zmluvy o pôžičke, odpovedal nie, pretože si bol vedomý prípadných trestno-právnych následkov. Pri konfrontácii dňa 22.5.2009 s pánom G. v trestnom konaní (Okresné riaditeľstvo Policajného zboru B., ČVS: ORP-969/2-OVK-BB-2007, toto konanie stále prebieha), kde pán G. bol v pozícii obvineného a pán Š. v pozícii svedka, však na otázku, či niekedy vydieral pani T. - teda mňa, pán Š. vypovedal, že: „Ja som to tak nebral, že to bolo psychické a fyzické vydieranie, ani som to nikdy v úmysle nemal. Ona to tak mohla ponímať, ale vždy to mohlo vzniknúť po psychických a fyzických nátlakoch pána G. na moju osohu“. Z tohto jeho tvrdenia teda vyplýva, že sám pán Š. si bol vedomý toho, že ja som jeho konanie mohla pociťovať ako nátlak, hoci on v priamom úmysle nátlak nemusel mať. Tento trestný spis bol v konaní pred Okresným súdom v Brezne oboznámený, avšak prvostupňový súd, túto výpoveď pána Š. pri hodnotení dôkazov nebral do úvahy.

Ja teda tvrdím, že som si peniaze nikdy nepožičala, neprevzala som ich od veriteľa, toto všetko urobil M. Š. Donútil ma, aby som zmluvu o pôžičke podpísala, on peniaze prevzal a použil ich pre svoje potreby. Na zabezpečenie tejto pôžičky som ten istý deň podpísala záložnú zmluvu, avšak k podpisu som bola rovnako donútená psychickým nátlakom...

Okrem absolútnej neplatnosti predmetných zmlúv z dôvodu absencie slobody vôle, v prvostupňovom konaní som prostredníctvom právneho zástupcu zároveň namietala aj neplatnosť oboch zmlúv a to s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný“ a zároveň § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom“. Rovnako som namietala neplatnosť zmluvy o pôžičke z dôvodu, že úroky tam dojednané sú neprimerane vysoké. Prvostupňový súd sám v odôvodnení rozsudku konštatuje (str. 4), že zo zmluvy o úvere v časti o úrokoch nie je možné zistiť, či sa jedná o úrok z omeškania, alebo o sankciu, ktorá má charakter zmluvnej pokuty a napriek tomu (hoci v tomto smere je právny úkon nejasný, nezrozumiteľný a neurčitý) dospel k záveru, že aj v tejto časti je zmluva o pôžičke platná. Ja som sa preto domáhala vyslovenia aj neplatnosti zmluvy a to z dôvodu, že takto dohodnuté úroky sú v rozpore s dobrými mravmi. Je pravdou, že kvôli ustanoveniam o úrokoch, resp. sankciách

zrejme nebude neplatná celá zmluva, ale súd môj návrh zamietol v celosti, teda bez toho, aby skúmal jeho dôvodnosť aspoň v časti a svoje rozhodnutie náležité neodôvodnil.

Okresný súd v Brezne Rozsudkom 4C 198/2006 zo dňa 27.10.2009 teda môj návrh na určenie absolútnej neplatnosti zmluvy o pôžičke ako aj záložnej zmluvy v plnom rozsahu zamietol...

Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku konštatuje, že celé prvostupňové dokazovanie súd viedol na vyriešenie otázky, či zmluvy ktoré boli uzavreté medzi účastníkmi konania sú absolútne neplatné a že nieje možné žiadať, aby sa posúdenie týchto zmlúv riadilo tým ustanovením Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva kedy je možné hovoriť o relatívnej neplatnosti právneho úkonu.

Je pravdou, že v pôvodnom návrhu na začatie konania som sa domáhala len vyslovenia absolútnej neplatnosti sporných zmlúv z dôvodu absencie slobody vôle. Podaním zo dňa 3.3.2008 som však napadla Zmluvu o pôžičke nad rámec návrhu a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Napokon, tak ako bolo vyššie uvedené, v prvostupňovom konaní som na pojednávaní dňa 6.10.2009 prostredníctvom právneho zástupcu zároveň z opatrnosti namietala aj neplatnosť obidvoch zmlúv a to s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a rovnako som namietala neplatnosť zmluvy o pôžičke z dôvodu, že úroky tam dojednané sú neprimerane vysoké.

Podľa môjho názoru týmto došlo k rozšíreniu návrhu na začatie konania a teda k rozšíreniu predmetu súdneho konania. To, že k takémuto rozšíreniu návrhu došlo jednak písomným podaním zo dňa 3.3.2008 a jednak priamo na pojednávaní a nie samostatným návrhom...

Ak toto aj prvostupňový súd nebral ako rozšírenie návrhu, musel z úradnej moci prihliadať aj na neplatnosť právneho úkonu z iných ako v návrhu uvedených dôvodov a v tomto smere vykonávať dokazovanie. V prípade neplatnosti právneho úkonu podľa § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka ide totiž o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ktorá nastáva priamo zo zákona, pôsobí voči všetkým a súd na ňu musí prihliadnúť aj bez návrhu a je teda priamo zo zákona povinný skúmať, či tu neexistuje iný ako v návrhu uvádzaný dôvod absolútnej neplatnosti právneho úkonu!

Všeobecné súdy nerozhodli o celom predmete konania. Ja som sa domáhala vyslovenia absolútnej neplatnosti právnych úkonov a súdy boli povinné skúmať všetky

prípadné dôvody a podmienky, ktoré by mohli viesť, čo aj k čiastočnej neplatnosti mnou napadnutých právnych úkonov. Tým, že iné ako v pôvodnom písomnom návrhu na začatie konania špecifikované dôvody neplatnosti, vôbec neskúmali, a neurobili tak, ani napriek môjmu rozšíreniu návrhu na vyslovenie absolútnej neplatnosti právnych úkonov aj z ďalších dôvodov, porušili tak moje Ústavou SR garantované právo na súdnu ochranu.

Je mi zrejmé, že právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom na úspech v súdnom konaní, avšak tým, že prvostupňový ako aj odvolací súd sa svojvoľne rozhodli nerešpektovať jednu z nosných zásad civilného práva, podľa ktorej súdy prihliadajú na absolútnu neplatnosť právneho úkonu z úradnej povinnosti, porušili tým túto zásadu, pričom ide o porušenie tak závažné, že bolo zároveň porušené aj moje ústavné právo na súdnu ochranu.

Zároveň sa domnievam, že odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia ako aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, nespĺňa požiadavku na spravodlivé súdne rozhodnutie. Podľa § 157 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku : „ V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. “

Rozhodnutie prvostupňového súdu je podľa môjho názoru zmätočné. Súd na jednej strane konštatuje (str. 4), že zo zmluvy o úvere v časti o úrokoch nie je možné zistiť, či sa jedná o úrok z omeškania, alebo o sankciu, ktorá má charakter zmluvnej pokuty a napriek tomu (hoci v tomto smere je právny úkon nejasný, nezrozumiteľný a neurčitý) dospel k záveru, že aj v tejto časti je zmluva o pôžičke platná a to bez ďalšieho. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v nadväznosti na prvostupňového rozhodnutie je rovnako nedostatočné a zmätočné.

Odvolací súd opakovane poukazuje na to, že nemôže v odvolacom konaní aplikovať ustanovenia o relatívnej neplatnosti právnych úkonov. Ja som sa však relatívnej neplatnosti nedomáhala. Odvolací súd zrejme k nesprávnemu dojmu došiel na základe môjho odvolania, v ktorom som napísala: „Ja sa domáham vyslovenia aj relatívnej neplatnosti zmluvy a to z dôvodu, že takto dohodnuté úroky sú v rozpore s dobrými mravmi. Je pravdou,

že kvôli ustanoveniam o úrokoch, resp. sankciách zrejme nebude neplatná celá zmluva, ale súd môj návrh zamietol v celosti, teda bez toho, aby skúmal jeho dôvodnosť aspoň v časti.“ Tu však išlo o zrejmu nesprávnosť v písaní v rámci odvolania, pretože rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi nespôsobuje relatívnu, ale absolútnu neplatnosť právneho úkonu (§39 Občianskeho zákonníka), súd si tento stav mal vyhodnotiť podľa obsahu podania a aplikáciou logického výkladu by dospel k tomu, že som sa relatívnej neplatnosti vôbec nedomáhala. Ak mal odvolací súd pochybnosti, mal nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodnúť až po výsluchu účastníkov konania. Opakujem, na absolútnu neplatnosť právneho úkonu, musí súd prihliadať v akomkoľvek štádiu konania z úradnej moci a pokiaľ som ja dodatočne namietla právny úkon aj z dôvodu jeho rozporu s dobrými mravmi, musel sa s tým vypořiadat’.

Rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici teda je podľa môjho názoru zjavne neodôvodnené, prejavuje známky svojvôle pri rozhodovaní a ako také je arbitrárne.»

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„Krajský súd Banská Bystrica Rozsudkom, č. k. 12 Co/395/09-298 zo dňa 18.2.2010 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušil právo E. T. na súdnu ochranu podľa čl.46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici 12 Co/395/09-298 zo dňa 18.2.2010 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

E. T. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.000, €..., ktoré je Krajský súd v Banskej Bystrici povinný jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Krajský súd Banská Bystrica je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátovi sťažovateľky vo výške 1.700,01 €... a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet vedený...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, oparenie alebo iný zásah. ...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho právo podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, čo dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 12 Co 395/09 došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia literatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje tiež za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu prechádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z hľadiska ústavného neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 134/00).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu napadnutým rozsudkom krajského súdu, pričom podstata jej námietok spočívala v nedostatočnom odôvodnení a zistení skutkového stavu, nesprávnom hodnotení dôkazov, ako aj nesúhlas s vysloveným právnym názorom tohto súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva:

„Odvolací súd zdôrazňuje..., že nie je možné v odvolacom konaní aplikovať ustanovenie o relatívnej neplatnosti právnych úkonov, pretože tomu bráni ust. § 205 a § 205a O.s.p. Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno

odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods.1, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ďalej ide o dôvod, podľa ktorého doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doposiaľ neboli uplatnené vo väzbe na ust. § 205a, prípadne že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozsah v akom sa rozhodnutie napadá a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Z hľadiska prebiehajúceho prvostupňového konania celé dokazovanie viedol prvostupňový súd na vyriešenie otázky, či zmluvy ktoré boli uzavreté medzi účastníkmi tohto konania sú absolútne neplatné. Nie je možné v odvolacom konaní žiadať aby sa posúdenie týchto zmlúv riadil tým ustanovením Občianskeho zákonníka z ktorého vyplýva kedy je možné hovoriť o relatívnej neplatnosti právneho úkonu.

Odvolací súd teda konštatuje, že v konaní nedošlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a konanie nemá ani inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Okresný súd zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav veci, vykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a dospel k správnym skutkovým zisteniam na základe tých dôkazov, ktoré boli vykonané. Preto nemožno aplikovať na danú vec ani ust. § 205 ods.2 písm. e/ a tvrdiť, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené v súlade s ust. § 205a. Rozhodnutie okresného súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci, lebo dôkladne v súlade so zisteným skutkovým stavom vyvodil právny záver, že úkony, ktoré sú predmetom tohto sporu sú úkonmi platnými a nie je možné vychádzať z tvrdenia navrhovateľky, že boli uzavreté v tiesni a sú v rozpore s jej slobodnou a vážnou vôľou.

Tie skutočnosti ktoré sú uvádzané v odvolaní okresný súd riešil, vysporiadal sa s nimi a nie je dôvod právne závery ani vyhodnotenie skutkových záverov v odvolacom konaní na základe podaného písomného odvolania zmeniť. Preto odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. “

Podľa názoru ústavného súdu uvedený postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa so skutkovým hodnotením a následne s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje. Aj keď sťažovateľka vytýkala krajskému súdu stručné zdôvodnenie svojho rozhodnutia, ústavný súd dospel k záveru, že ten sa zaoberal všetkými namietanými relevantnými skutočnosťami sťažovateľky v odvolaní. Toto rozhodnutie súdu však treba vnímať v kontexte s rozhodnutím súdu prvého stupňa, v ktorom bol podrobne rozvedený skutkový a právny záver.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2010